

SAM & SARI

De mysterieuze vakantie

B.C.F. Bilterest

Het weeshuis

Het weeshuis Orfanato lag aan de rand van de stad. Het was een groot gebouw met vier hoge zuilen aan de voorkant. Wie er voor stond, kon niet naast de zware houten deuren kijken.

Boven deuren stond in gouden letters:

JONGENS en MEISJES

Bij het binnenkomen was je meteen in een grote hal. In het midden liep een brede marmeren trap naar boven.

Achter de trap lagen de eetzaal en de keuken. Daar rook het vaak naar soep, aardappelen of soms ... naar frietjes.

Beneden woonden de kleuters van drie tot zes jaar. Ze sliepen samen in een grote zaal en hadden een speelruimte waar ze allerlei spelletjes konden doen en waar altijd wel iemand lachte of zong.

De kinderen van zes tot veertien jaar sliepen op de eerste verdieping. Daar had elk kind een eigen hoekje, afgescheiden met hoge schuttingen. Geen echte muren, maar toch genoeg om een beetje privacy te hebben.

In elk kamertje stond een bed, een kleerkast en een bureau.

De kinderen mochten hun hoekje zelf versieren. Met tekeningen, knuffels of kleine cadeautjes die ze kregen met hun verjaardag of met Kerstmis. Zo voelde het een beetje meer als een thuis.

De oudste kinderen, van veertien tot achttien jaar, sliepen helemaal bovenaan. Van hen waren er niet zo veel meer. Veel kinderen werden op die leeftijd al geadopteerd.

Elke verdieping had een opvoeder. Die hield toezicht en zorgde voor de kinderen. Voor velen voelde zo iemand een beetje als een mama of een papa. Iemand bij wie je terecht kon als je verdrietig was, of bang, of gewoon even wilde praten.

Achter het weeshuis lag een grote tuin. Er was een speeltuin voor de kleintjes en een sportveld voor de grotere kinderen. Helemaal achteraan lag een doolhof van hoge hagen. Dat was de spannendste plek van allemaal. Daar speelden ze verstoppertje en griezelspelletjes, vooral als het begon te schemeren.

Tijdens het schooljaar gingen de kinderen gewoon naar school in het dorp. Zo leerden ze ook andere kinderen kennen, kinderen die wel in een gezin woonden. Het weeshuis kreeg zelfs prijzen omdat het zo kindvriendelijk was.

Maar hoe goed de opvoeders ook hun best deden, ze konden nooit een echte mama en papa vervangen. En dat voelden de kinderen elke dag opnieuw.

Daarom werden er elk jaar in de zomer vakanties georganiseerd. Twee maanden lang mochten sommige kinderen bij een gezin logeren. Dat waren vaak de mooiste weken van het jaar. Soms werden kinderen daarna zelfs geadopteerd.

Sam & Sari

Sam en Sari waren broer en zus.

Twee jaar geleden hadden ze samen met hun ouders een vreselijk auto-ongeluk gehad. Hun ouders hadden het niet overleefd. Sam en Sari wel, maar ze lagen lange tijd in het ziekenhuis.

Sam was toen tien jaar.
Sari was acht.

Toen ze hoorden dat hun mama en papa er niet meer waren voelde het alsof hun wereld plots stopte met draaien.

Alles werd stil. Te stil.

Wat moest er nu met hen gebeuren?

Er was geen familie die hen kon opvangen. Hun ouders waren enig kind en hun grootouders leefden niet meer.

Via de sociale dienst van de gemeente kwamen ze eerst even in een pleeggezin terecht, maar dat lukte niet.

Het gezin had zelf ook kinderen en hierbij dan nog twee kinderen met zoveel verdriet bleken te zwaar voor dit gezin.

Sam en Sari hadden het echt niet naar hun zin. Ze voelden zich heel verdrietig en ongelukkig.

Omdat ze niet gescheiden wilden worden, kwamen Sam en Sari uiteindelijk samen in het weeshuis terecht.

In het weeshuis zijn opvoeders die het gewoon zijn om kinderen waarbij de ouders er niet meer zijn op te vangen en te begeleiden.

Dit zou een betere oplossing zijn voor hen.

Bij hun aankomst voelde het maar raar.

Sari keek haar grote broer aan.

“We moeten hier wel op een aparte kamer slapen,” zei ze verdrietig.

“Dat komt wel goed zusje, dat is alleen maar om te slapen. Tijdens de dag zien we elkaar wel.”

Sam en Sari verbleven op de zelfde verdieping. Sam sliep in de jongensafdeling en Sari bij de meisjes.

Sindsdien waren ze nog hechter geworden dan vroeger. Maar stilaan begonnen ze vrienden te maken en zich beter te voelen.

Sari was anders. Zij probeerde positief te blijven. Ze lachte sneller en praatte makkelijker met andere kinderen. Maar ook zij dacht vaak aan vroeger.